

hen, at man opretholder det og ansætter en anden Apoteker.

Ellinger: Jeg vil begynde med at gøre en Bekendelse. Jeg har i forrige Rigsdagssamling været ivrig for, at vi her i Tinget skulde tale fra en Talerstol, dels fordi jeg anser det for en heldig Foranstaltning, og dels fordi det formentlig vil blive nødvendigt paa Christiansborg, og det var da heldigt, at man her i Salen prøvede, hvorledes en Talerstol bedst anbringes i Tinget. Der var den Gang megen Modstand imod Foranstaltningen, men den blev vedtaget. Naar jeg den Gang var stærkt stemt for en Talerstol, havde jeg nærmest tænkt mig den foran Formandspladsen, altsaa dér, hvor Tingets Sekretærer nu sidder, men overfor dette fremsattes den Betragtning, at naar en Taler var lige ved at nærme sig Grænsen for det tilladelige, var det rart, at han kunde se Formanden i Øjnene og selv bøje af i Tide, inden han begik Fejl. Derfor blev den Tanke forladt, og Talerstolen blev anbragt ved Siden af Formanden. Skønt det var den bedste Ordning blandt dem, som den Gang blev foreslaaet, forekommer den mig og vistnok mange ærede Medlemmer utilfredsstillende, og skal vi foretage Eksperimenter, inden vi flytter ind paa Christiansborg, vil jeg henstille, at man gør endnu to Forsøg, dels med at anbringe Talerstolen foran Formandspladsen og dels med at anbringe den nede mellem Rækkerne, paa det Sted, hvor disse næsten støder sammen, saaledes at Taleren har Ansigtet vendt mod Formanden og befinder sig midt i Medlemmernes Kreds, idet han da vil være i nærmere Kontakt med Medlemmerne, end naar han staar paa den nuværende Talerstol. Jeg tror, at der vil være noget godt ved denne Ordning, ogsaa naar vi kommer op paa Christiansborg, thi, saa vidt jeg har kunnet skønne ved at se paa Forholdene for Tilhørerne paa Christiansborg, vil det kun være muligt for dem fra de temmeligt højt liggende Tilhørerpladser at se Taleren, naar han anbringes paa denne Maade. Jeg henstiller altsaa, at man eksperimenterer, mens Tid er. Ogsaa med Hensyn til Salens Arkitektur er den nuværende Anbringelse ingenlunde tilfredsstillende, Salen kræver Symmetri, og det vil Salen paa Christiansborg ganske sikkert ogsaa gøre.

Jeg vil derefter først takke den højtærede Finansminister, fordi han i sin Tale ved Finanslovforslagets Fremlæggelse har løst en Gaade for mig. Jeg har aldrig

kunnet begribe, hvorledes det var muligt for en Institution som Frederiks Hospital at optage et Laan af den Størrelse, der her er Tale om, paa 5½ Mill. Kr. Der er det uheldige i vort Land — det kan blive en Ulykke en Gang, inden vi ved af det, det kan komme somjet Lyn fra klar Himmel —, at vi herhjemme prioriterer i langt højere Grad, end de vist gør de fleste andre Steder, men i en Ejendom, som har en Værdi af 3 Mill. Kr., at optage et Prioritetslaan paa 5½ Mill. Kr. turde dog være at gaa udover Grænserne. Jeg har, som sagt, ikke forstaaet det. Jeg havde troet, at jeg dér havde et Hul i min Bevidsthed, men jeg har nu til min Glæde erfaret, at det ikke er Tilfældet, og har faaet Løsningen. Det er ikke nogen god Ordning, vi dér har truffet.

I den nærmeste Tid efter Bramminge-Ulykken indtraf der forskellige Uheld ved Statsbanerne, som man i en vis Del af Pressen benyttede til Skade for det danske Jernbaneanvæsen, ganske paa samme Maade, som man gjorde for et Par Aar siden, nogen Tid før den nye Banegaard blev taget i Brug. Der blev den Gang foretaget nogle, om jeg saa maa sige, private Prøvekørsler, længe før Banegaarden skulde tages i Brug, og da benyttede man en lignende Fremgangsmaade: saavel i Ind- som i Udlandet at nedsette den danske Statsbaneledelse og den danske Ingeniørkunst. I Udlandet forstaaer man ikke sligt. Jeg læste i et udenlandsk Blad i Sommer følgende Bemærkning: De danske Blade noterer med noget vel stor Omhu de Uheld, der indtræffer ved Statsbanerne. Deri laa der en i meget smukke Former udtalt Kritik af, hvorledes man herhjemme bærer sig ad i saadanne Tilfælde. Ogsaa den Gang, de omtalte Prøvekørsler fandt Sted, kunde man i Udlandets Blade se udtalt Forundring over, hvorledes danske Blade behandlede saadanne Foretagender. Uheld som dem, der her er indtruffet efter den store Ulykke, indtræffer desværre baade herhjemme og i Udlandet, men andetsteds benytter Pressen ikke Lejligheden til derpaa at bygge Sensation. Det glædede mig ogsaa, at den højtærede Finansminister i sin Tid, da han fremlagde Finanslovforslaget, brugte dette Udtryk: en stor Ulykke og en Del Smaaaheld. Den sidste Vending har Ministeren ganske sikkert brugt med Hensigt. Man kan ogsaa glæde sig over, at man indenfor en vis Side af Jernbaneetatens, hvorfra paagældende ganske sikkert ikke havde ventet det, har mødt Protest mod det paa ganske ublufærdig Maade udførte Storm-